

(12)

BREVET DE INVENȚIE

(21) Nr. cerere: **a 2006 00080**

(22) Data de depozit: **13.02.2006**

(45) Data publicării mențiunii acordării brevetului: **30.03.2011** BOPI nr. 3/2011

(41) Data publicării cererii:
30.08.2007 BOPI nr. 8/2007

(73) Titular:
• **REGIA AUTONOMĂ PENTRU ACTIVITĂȚI
NUCLEARE-SUCURSALA CERCETĂRI
NUCLEARE PITEȘTI, STR. CÂMPULUI
NR. 1, OP 1, CP 78, PITEȘTI-MIOVENI, AG,
RO**

(72) Inventatori:
• **CĂRLAN PAULA,**
BD. NICOLAE BĂLCESCU NR. 3, BL. L5,
SC. A, ET. 3, AP. 13, PITEȘTI, AG, RO;
• **PĂRVU GABRIELA,**
STR. DR. PANAIT IATROPOL NR. 18,
SECTOR 5, BUCUREȘTI, B, RO

(56) Documente din stadiul tehnicii:
WO 9613038 (A1)

(54) **PROCEDEU DE OBTINERE A ȚINTELOR DE IRADIERE
PENTRU PRODUCEREA DE Mo DE FISIUNE**

(57) Rezumat:

Invenția se referă la un procedeu de obținere a țintelor de iradiere pentru obținerea Mo de fisiune, constând în realizarea de depuneri succesive de UO₂, folosind un electrolit cu pH acid, cuprinzând 0,4 M oxalat de amoniu, 0,4 M EDTA, 0,005 M sulfat de amoniu, 8 g/lazotat de uraniu și acid sulfuric adăugat până la

atingerea unui pH de 1,5, intercalate cu etape de tratament termic, în atmosferă de hidrogen și la o temperatură de 500°C.

Revendicări: 1
Figuri: 4

RO 123222 B1

1 Inventția se referă un procedeu de obținere a țintelor de iradiere pentru producerea
Mo de fisiune, sub forma unor tuburi de inox cu dimensiunile de $l = 30$ mm și $d_j = 20$ mm,
3 având la interior un strat de UO_2 depus electrochimic, fig. 1.

Acest procedeu este cunoscut prin realizarea țintelor de iradiere de tip Chintichem -
5 prin depunerea UO_2 din electroliți oxalici, la pH neutru, în celulă electrolitică în care anodul
este reprezentat de un fir de platină, iar catodul de tubul în interiorul căruia se face depune-
7 rea, la densități de curent de aproximativ 200 mA/cm².

Din descrierea cererii internaționale **WO 9613038**, care se referă la o țintă folosită
9 pentru obținerea de Mo-99, este cunoscut procedeu de obținere a țintei care reprezintă
obiectul invenției, acesta constând în electrodepunerea uraniului, folosind o baie conținând
11 $0,042$ M azotat de uranil și $0,125$ M oxalat de amoniu, și al cărei pH este ajustat la $7,2$ cu
hidroxid de amoniu, acesta desfășurându-se la $0,9$ A, $1,5$ volți și o temperatură situată în
13 jurul valorii de 93°C .

Problema tehnică pe care își propune să o rezolve prezenta invenție constă în evita-
15 rea fenomenul de hidroliză și de polimerizare a UO_2 .

Soluția problemei tehnice anterior enunțate constă în realizarea de depuneri succe-
17 sive de UO_2 , folosind un electrolit cu pH acid, cuprinzând $0,4$ M oxalat de amoniu, $0,4$ M
EDTA, $0,005$ M sulfat de amoniu, 8 g/l azotat de uranil și acid sulfuric adăugat până la atin-
19 gerea unui pH de $1,5$, intercalate cu etape de tratament termic în atmosferă de hidrogen și
la o temperatură de 500°C .

21 Procedeu conform invenției asigură următoarele avantaje:

- 23 - prin adăugarea în compoziția electrolitului de EDTA (acid etilen diaminotraacetic)
ca agent complexand al UO_2 , se evită fenomenul de hidroliză și polimerizare a acestuia;
- 25 - creșterea cantității de UO_2 depus în interiorul tuburilor metalice;
- 27 - împiedicarea degradării soluțiilor de electrolit prin folosirea EDTA ca agent com-
plexant al UO_2 ;
- 29 - pierderi minime de UO_2 , atât datorită degradării soluțiilor de electrolit, cât și epuizării
soluției, factor important în cazul lucrului cu soluții de uraniu îmbogățit;
- necesită reactivi simpli în limita unor consumuri scăzute.

Invenția va fi prezentată în continuare, în mod detaliat.

31 Procedeu conform invenției permite realizarea unui strat de UO_2 mai compact, prin
folosirea unui electrolit oxalic acid și mărirea cantității depuse de UO_2 prin depuneri multiple,
33 intercalate cu tratamente termice de consolidare, în atmosferă de hidrogen.

35 Instalația pentru depunerea electrochimică a oxidului de uraniu prin procedeu con-
form invenției este compusă în principal din: sursă de alimentare cu curent continuu, agitator
magnetic și cuvă de depunere electrochimică. În cuvă se află un dispozitiv de așezare a
37 catodului (tubul metalic) din polietilenă. Dispozitivul este prevăzut cu două știfturi găurite prin
care trece anodul (fir de platină cu $d = 0,2$ mm).

39 După pregătirea tuburilor pentru depunere, acestea se montează în dispozitiv, se
trece firul de platină prin centrul tubului și se fixează la capete. Soluția de electrolit are urmă-
41 toarea compoziție:

- 43 - oxalat de amoniu . . . . . $0,4$ M;
- sulfat de amoniu . . . . . $0,4$ M;
- 45 - EDTA . . . . . $0,005$ M;
- azotat de uranil . . . . . 8 g/l
- 47 - acid sulfuric . . . . . până la atingerea unui pH de $1,5$.

Se introduce dispozitivul cu tubul de depunere în soluția de electrolit și se conectează
la sursa de curent continuu, tubul la catod, iar firul de platină la anod.

RO 123222 B1

Intensitatea curentului se fixează astfel încât să se atingă o densitate de curent optimă, de aproximativ 300 mA/cm^2 , fig. 2. Agitatorul magnetic se fixează la o turație de 500 rot/min. După depunere, tubul se spală cu apă distilată, se usucă și se supune unui tratament termic în atmosferă de hidrogen la o temperatură de 500°C . Procesul de depunere se reia.

Grosimea stratului de UO_2 depus, la o densitate de curent de 300 mA/cm^2 , determinată prin microscopie optică, este de aproximativ $35 \mu\text{m}$, fig. 3, rezultat care este în concordanță cu cel găsit prin dozarea fluorimetrică a ionului uraniu din soluția rezultată la dizolvarea stratului depus - $5,3 \text{ m}_E\text{U}$. Densitatea stratului de UO_2 depus este de $5,5 \text{ g/cm}^3$, ceea ce asigură o rezistență suficientă procesării în continuare.

Pentru aceste determinări se consideră o eroare de $\pm 5\%$, în ceea ce privește cantitatea de uraniu depusă, datorită oxizilor superiori rezultați uneori la depunere (apar culori de la galben deschis, verde oliv, roșu, brun). După tratamentul termic în hidrogen, culoarea depunerilor este gri închis - negru, specifică UO_2 . Pentru tuburile cu depuneri multiple de oxid, creșterea cantității depuse este prezentată în fig. 4. La prima depunere s-au realizat $5,1 \text{ m}_E\text{U}$, la depunerile 2 și 3, cantitatea de UO_2 scade la $2,1$ și, respectiv, $1 \text{ m}_E\text{U}$. În final, după trei etape de depunere, pe tub se regăsesc $8,1 \text{ mEU}$, adică aproximativ 26 mg/cm^2 .

Cantitatea de uraniu care rămâne în soluție, determinată prin dozare fluorimetrică, este de 300 mg/l .

RO 123222 B1

1

Revendicare

3

Procedeu de obținere a țintelor de iradiere pentru producerea Mo de fisiune, sub forma unor tuburi de inox având un strat interior de UO_2 depus electrochimic, **caracterizat prin aceea că** se realizează depuneri succesive de UO_2 , folosind un electrolit cu pH acid, cuprinzând 0,4 M oxalat de amoniu, 0,4 M EDTA, 0,005 M sulfat de amoniu, 8 g/l azotat de uranil și acid sulfuric adăugat până la atingerea unui pH de 1,5, intercalate cu etape de tratament termic în atmosferă de hidrogen și la o temperatură de $500^\circ C$.

5

7

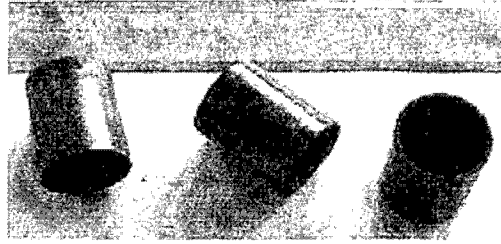

Fig. 1

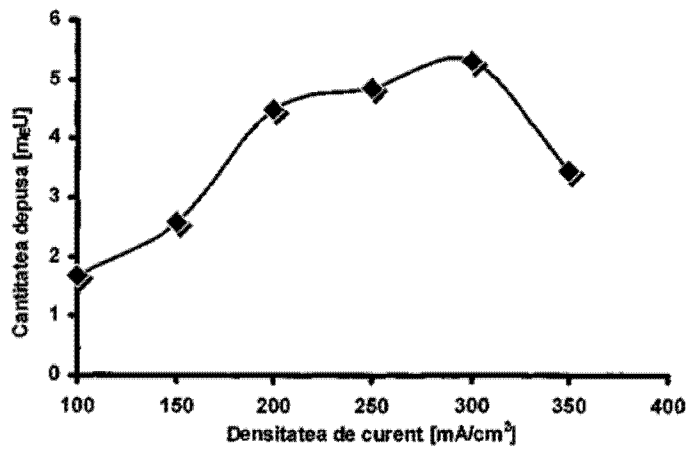

Fig. 2

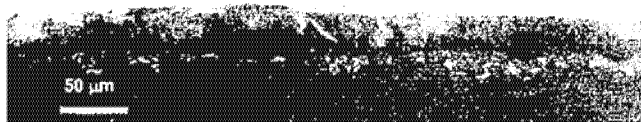

Fig. 3

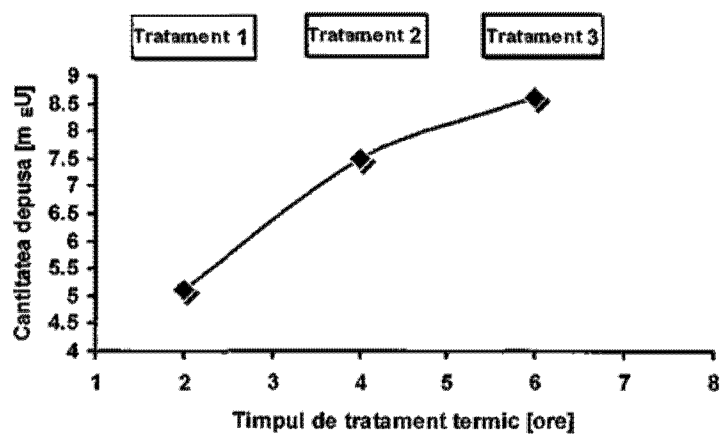

Fig. 4

